

Mál nr. 40/2023**Nafn málskotsaðila (M)****Nafn varnaraðila (V)****Heiti vátryggingar: Slysátrygging launþega.****Vafn vátryggingartaka (X)****Tilkynningarfrestur.****Gögn.**

1. Málskot mótttekið 31. janúar 2023, ásamt fylgiskjöllum.
2. Bréf V dags. 20. febrúar 2023, ásamt fylgiskjali.
3. Viðbótarathugasemdir M dags. 28. febrúar 2023, ásamt fylgiskjali.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að hann 8. nóvember 2020 hafi M lent í frítímaslysi er hún datt og slasaðist á handlegg. Hafi hún í kjölfarið sótt sjúkraþjálfun fram í mars 2021. Samkvæmt matsgerð dags. 28. nóvember 2022 var tímabil tímabundinnar óvinnufærni frá slysdegi og til 8. maí 2021, og varanleg læknisfræðileg örorka M var metin 27%. Á slysdegi féll M undir sólarhringstryggingu starfsmanna X. V hefur hins vegar hafnað kröfu M um bætur vegna slyssins á grundvelli þess að tilkynningarfrestur á grundvelli 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 hafi verið liðinn er tilkynning barst V hinn 12. október 2022.

M mótmælir þeirri afstöðu, enda hafi V verið kunnugt um slysið er því barst í hendur matsgerð dags. 18. febrúar 2021 vegna vinnuslyss sem M varð fyrir á árinu 2019, enda sé síðara slyssins getið þar. Þá hafi M og lögmaður hennar verið í þeirri trú að X hefði tilkynnt V um síðara slysið enda hafi samskipti X og M gefið það til kynna, auk þess sem X hafi kvaðst sjá sjálft um tilkynningar vinnuslysa. Þá sé það rangt að slysið hafi ekki verið tilkynnt V fyrir 12. október 2022. V hafi, hinn 2. júní 2022, fengið sent læknisvottorð ásamt reikningi vegna öflunar þess og komi skýrlega fram að um sé að ræða læknisvottorð vegna frítímaslyss hinn 8. nóvember 2020. Þá hafi lögmaður M sent V, hinn 22. júní 2022, fyrirspurn um hvort afstaða hefði verið tekin til bótaskyldu. Óumdeilanlegt sé að tilkynning felist í slíkum samskiptum. Hafi slysið því fyrst verið tilkynnt til V hinn 18. febrúar 2021. Þá gagnrýnir M einnig að V miði við að tilkynningarfrestur hafi byrjað að liða hinn 8. apríl 2021, enda hafi M þá enn verið óvinnufær.

Í bréfi sínu til nefndarinnar fellst V á að miða við að tilkynning um slysið hafi borist V með bréfi lögmanns M hinn 22. júní 2022. Allt að einu hafi eins árs tilkynningarfrestur þá verið liðinn. M hafi fyrst tilkynnt um tjón sitt í heimilistryggingu sína hjá öðru vátryggingafélagi hinn 19. nóvember 2020. Sé ljóst að á þeim tíma hafi M haft vitneskju um það atvik sem marki upphaf tilkynningarfrestsins. Hafi ársfrestur því byrjað að liða þá og verið liðinn hinn 19. nóvember 2021. Í allra síðasta lagi beri að miða upphaf tilkynningarfrestar við 8. apríl 2021, enda liggi fyrir samkvæmt framlögðum gögnum að M hafi sótt sjúkraþjálfun í fimm mánuði eftir slysið án þess að fá fulla réttu á vinstri olnboga. Því er þá hafnað að óljós tilvísun til slyssins í matsgerð dags. 18. febrúar 2021 uppfylli skilyrði tilkynningar til V. Þá kannist V ekki við að hafa fengið send nein gögn hinn 2. júní 2022. Jafnvel þó upphaf tilkynningarfrestar væri miðað við lok tímabils óvinnufærni, hinn 8. maí 2021, hafi tilkynningarfrestur því verið liðinn er tilkynnt var um slysið hinn 22. júní 2022.

Í viðbótarathugasemdum M er vísað til fyrirbyggjandi skýrslu sjúkraþjálfara því til stuðnings að M hafi ekki verið kunnugt um að afleiðingar slyssins kynnu að verða varanlegar fyrr en sumarið 2021. Sjúkraþjálfun hafi lokið hinn 23. mars 2021, þar sem M gekkst undir lækniáðgerð í lok mars, en M hafi þó alltaf staðið til boða að hafa samband við sjúkraþjálfara að nýju teldi hún sig þurfa á því að halda. Sé því ótækt að miða upphaf tilkynningarfrestar við það tímamark. Að öðru leyti eru fyrri röksemdir áréttáðar.

Álit.

Í 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga segir að sá sem eigi rétt til bóta, þ.e. í þessu tilviki M, samkvæmt slysátryggingu, sjúkratryggingu eða heilsutryggingu glati þeim rétti ef krafa er ekki gerð um bætur innan árs frá því hann fékk vitneskju um þau atvik sem krafan er reist á. M varð fyrir umræddu slysi hinn 8. nóvember 2020. Liggur þá fyrir að M hafi verið óvinnufær að fullu frá 8. nóvember 2021 til 8. maí 2022. Þá liggur fyrir vottorð sjúkraþjálfara, dags. 16. febrúar 2023, kemur fram að M hafi verið til meðferðar vegna brots á neðri hluta upphandleggs og efri enda framhandleggsbeins á tímabilinu

12. nóvember 2020 til 23. mars 2021, en þá var tekin ákvörðun um að hætta meðferð vegna fyrirhugaðrar aðgerðar sem M gekkst undir í lok mars. Sjúkraþjálfari hafi þá kennt henni heimaæfingar og eins hafi frekari þjálfun staðið henni til boða æskti hún þess. Ekki verður ráðið af vottorði sjúkraþjálfara að frekari bata hafi ekki verið að vænta á þessum tímapunkti, og jafnframt er til þess að líta að á þessum tíma var M enn óvinnufær. Ætla verður að nokkur tími, alla jafna a.m.k. 2-3 mánuðir, geti liðið frá því að tjónþolar verða vinnufærir á ný eftir beinbrot og þar til þeim má vera ljóst að afleiðingar séu varanlegar, þ.e. um atvik að baki kröfu sinni. Af gögnum málsins verður þá raunar ekki ráðið að M hafi verið það fullljóst fyrir en við komu á heilsugæslu hinn 7. janúar 2022, sbr. fyrirbyggjandi læknisvottorð dags. 17. maí 2022, en þá leitaði hún til læknis vegna afleiðinga slyssins.

Að mati nefndarinnar var V tilkynnt um kröfu M með tölvubréfi lögmanns hennar hinn 22. júní 2022, eða einu ári og sjö og hálfum mánuð eftir slysið. Ekki er unnt að miða við að í matsgerð vegna fyrra slyss, dags. 18. febrúar 2022, felist slík tilkynning, enda kemur ekkert fram þar um að krafa sé gerð á hendur V vegna slyssins sem M varð fyrir hinn 8. nóvember 2020. Gegn neitun V er þá ekki sýnt fram á að önnur gögn er varða þetta slys M verið send því hinn 2. júní 2022. Þar sem ekki verður ráðið af gögnum málsins, sbr. framangreint, að M hafi haft mátt vera ljóst að um varanlegar afleiðingar væri að ræða fyrir 22. júní 2021 er það afstaða nefndarinnar tilkynningarfrestur skv. 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga hafi ekki verið liðinn þegar tjónstilkynning barst V hinn 22. júní 2022.

Niðurstaða.

M á rétt til bóta úr frítímaslysatryggingu starfsmanna X hjá V vegna slyss sem hún varð fyrir hinn 8. nóvember 2020.

Reykjavík, 4. apríl 2023.

Þóra Hallgrímsdóttir

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Heiða Óskarsdóttir